

UNA VISIÓ DIFERENT

En el *Tossal Gros* de setembre/octubre (nº 37) es va publicar un article que parlava d'allò que valorem els joves d'ara. La visió, tal com diu la conclusió de l'autor, era realment molt pessimista, i ja que ell mateix va proposar que cerquessim una lectura més positiva, m'agradaria agafar-li la paraula.

No és la meua intenció re-priminar el seu posicionament, però crec que és inadiant i massa simple generalitzar en els valors del jove.

És una falàcia parlar d'una joventut que no té ideals, que no creu en res o que passa de tot. Potser, resulta que els nostres objectius i l'escala de valors en la qual ens basem estan canviant a mida que ho fa també la societat.

És habitual sentir frases com "els joves d'abans sí que sabien que era lluitar per una bona raó" o que "abans es tenien valors i ideals, no com ara". Però, les èpoques no es

poden comparar ja que les característiques de les situacions són totalment diferents. Resulta un tòpic massa fàcil anhelar els temps passats perquè eren millors.

Es diu que la joventut és apolítica, segurament en part és cert perquè hi ha una gran decepció davant el panorama polític actual. Però, d'altra part la Sociologia explica aquest fenomen a partir d'una transformació dins l'estructura social: la gent ja no s'agrupa tant per la ideologia o la classe social, sinó que ara predominen les relacions empàtiques (aquelles que uneixen a les persones segons allò que senten davant la realitat que els envolta).

Associacions per la lluita del medi ambient, per la solidaritat amb els països més pobres o per ajudar a malalts de SIDA... són exemples dels nous grups que neixen per fer front a nous problemes de la

societat actual. Molts sociòlegs afirmen que en el futur els partits polítics hauran de canviar l'estructura i els objectius per a aconseguir l'interès dels joves.

Tanmateix no comparteixo l'opinió que no es preocupen pel futur, ja que una de les intranquil·litats més freqüents en un jove és què fer o què estudiar per tenir un treball l'endemà. Tampoc falten les activitats de tot tipus per aconseguir un demà millor. A més no es pot criticar els actuals joves per no pensar en el futur i deixar de costat que hi ha problemes avui en dia per culpa de molta gent que abans no va mirar per nosaltres. O sigui que no crec que sigui just classificar-nos com "els dolents de la història".

Ens critiquen per ser indiferents davant la religió, segurament també les creences de la gent estan vivint un canvi substancial, ja que són massa les respostes que una religió no ens pot contestar. D'altra banda, no podem oblidar les nombroses sectes que estan sorgint en els darrers anys per intentar donar un sentit a

la vida de l'individu. Això també és fe, si és bo o dolent, no ho sé.

Si busquem emocions immediates per divertir-nos?

Sí, segurament. Però això no es pot considerar una característica dels joves d'ara, tothom quan ha estat jove ha buscat la diversió d'una o altra manera. Amb això no vull dir que tot estigui permès, hi ha d'haver uns límits per aquelles accions que tendeixen a la delinqüència. Tot i que no podem globalitzar i dir que la diversió actual és tan sols drogues, sexe i alcohol.

No pretenc dir que la joventut actual no té defectes, ja que això es indiscutible. No obstant volia expressar una altra visió de la gent jove que no es basi en el pessimisme. M'agradaria que a més del típic estereotip dels joves (egoisme, individualisme, apolític, indiferent...) la gent s'adoni que hi ha molts de nosaltres que som diferents. Suposo que és més fàcil parlar d'allò que fem malament que adonar-se que també tenim característiques positives.

HELENA BARBERÀ

Viure de les rendes de l'Imperi

Que Espanya ha tingut un Imperi és ben sabut, i que les glòries de l'Imperi han sigut més morals que materials també ho és per a nosaltres, però no per a Castella i el centre peninsular, que encara s'ontesten en viure d'aquesta glòria que es fa palesa en l'orgull i la ignorància premeditada o no envers la perifèria. Aquest orgull de les monarquies dels Austries primer, dels Borbons i dels governs conservadors més recentment, ens ha portat al aïllament de la resta d'Europa i a perdre el tren de la modernitat i de la prosperitat, tan material com cultural.

La desfeta de les restes de l'Imperi de 1898, no s'ha sabut digerir amb humilitat, i el despotisme ens ha portat a primers de segle, temps de canvis importants a la resta d'Europa, a mantenir la nostra pobresa i endarreriment secular. Com a exemples d'aquesta pobresa i consegüent explotació, els diré que els miners treballaven onze hores diàries, i la situació en el camp encara era més insuportable, segons l'historiador Tuñón de Lara, els terratinents tenien una mitjana de 2756 hectàrees cadascú, i serien uns

dos milions i mig els treballadors del camp que no tenien ni un metre quadrat de terreny en propietat; més exemples encara, el bisbe de Ciudad Rodrigo, anatematitzat als terratinents absentistes que acaparen terres que no treballen, i que deixen erms els camps de Castella que haurien pogut proporcionar pa i treball a milers de persones que han d'emigrar cap a altres terres menys esquerpes, i segons les dades de Gómez de la Serna, en la seua publicació "Datos para el estudio de la propiedad inmueble en España", en Catalunya, els propietaris que conreen les seues pròpies terres són el 97 per 100, contra el 5 per 100 a Extremadura; en canvi la perifèria i el nord peninsular, pel seu contacte més directe amb Europa i tocar més de peus en terra, ha sigut més realista i les diferències socials no han sigut tan extremes, i ho hem de dir sense embuts, hem sigut i som el motor econòmic de l'Estat, i receptors de tota aquesta massa omigratòria del Centre i d'Andalusia, així i tot no ens hem lliurat de la misèria de primeries de segle, i els donaré un exemple il·lustratiu i folklòric: una

cançó procedent de Cervera del Maestre titulada "El tort del boticari", en un paràgraf ens diu "i a la Josepa Maria per un tros de consalà li van fer portar la roba i alla a la murà, i amb el 'tort del boticari', a França se'n van anar", o siga per un tros de cansalada si més no sols per menjar va fugir amb el "tort del boticari". Aquest binomi d'ignorància i fam feia que la dependència dels treballadors respecte els propietaris era absoluta i amb això tenien assegurat el poder, però la història segueix i la situació de misèria també amb la Dictadura de Primo de Rivera, fins que les vagues i la revolució del camp trenquen amb el sistema i aplaga la República. La reacció de les forces conservadores i de l'església, units a la falta de preparació i als excessos de totes les parts, acaben amb la República i amb el raig de llibertats que s'havia obert, i s'inaugura la Dictadura del General Franco. Aleshores tornem al isolament respecte d'Europa i la misèria i la fam són presents altra vegada; el General per suplir la falta d'alimentació material ens injecta una alimentació moral de retrobament amb les

passades glòries d'Espanya, "Por el Imperio hacia Dios", "España, Una, Grande y Libre", etc. eren els eslògans de les primeres èpoques del franquisme que sonaven amargament en aquells ventres buits. La mort del General, i davant del suposat porill desintegrador dels nacionalismes català i basc, portà com a solució els governs autonòmics, recolzat per les forces progressistes i mal vist per les conservadores, i la latent repulsió a la Dictadura i als passats governs conservadors esponent el canvi i l'adveniment del Govern Socialista. Hui el partit conservador ha recollit el testimoni del passat, i d'una manera subtil l'ombra de l'Imperi i de les llunyanes glòries planen en les seues actuacions, així com alguns trets del franquisme més pur, la seua posició de beligerància respecte al desenvolupament de les autonomies, dels nacionalismes i de la llengua i cultura autòctones, es ben manifesta. I és que encara hi ha qui vol viure de les rendes de l'Imperi.

Aureli Puig i Escó
Mas del Molló-Torrelblanca